

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Perfectionibus Moribusque Divinis Libri XIV

Lessius, Leonardus

Antverpiae, 1620

Cap. II. Discrimen Sanctitatis diuinæ & creaturarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46817](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46817)

ralem mentibus inserit. *Formale*, quia ipse est omnis sanctitatis ratio obiectiua, speciem & formam illi impertiens. vnde se habet per modum causæ formalis, non informantis, sed altiori modo & absque imperfectione speciem tribuentis. *Exemplare*, quia omnis sanctitas debet conformari legi æternæ (quæ est ipsa rationis diuinæ relictudo, ac proinde ipse Deus) tamquam regulæ & mensuræ suæ; & sicut opus artis debet conformari regulis artis. *Finale*, quia omnis sanctitas creaturæ dirigitur in Deum eiusque gloriam, vt in finem. Idè enim omnis creatura sanctificatur, vt Deo tamquam vltimo fini inhæreat, eumque honoret, laudet, & glorificet.

CAP. V T II.

Discrimen Sanctitatis diuinæ & creaturarum.

9 **E**x his colligere licet multiplex discrimen inter sanctitatem Dei & sanctitatem creaturæ, quantumuis ea sublimis & sancta sit. Primò, Quia Deus per seipsum, nimirum per essentiam suam, sanctus est; siue de sanctitate fundamentali, siue de obiectiua, siue de formali loquamur, vt ex dictis constat. Nulla autem creatura potest esse sancta per suam essentiam: imò nulli creaturæ potest esse naturale, esse filium Dei, esse impeccabilem, habere Spiritum sanctum, videre Deum; quamuis id fiat per qualitates vel actus accessorios. Itaque solùm per dona supernaturalia naturæ superaddita sanctitatem habet.

Secundò, Sanctitas Dei est substantia, sicut & eius sapientia, & amor, & ceteræ virtutes; sanctitas creaturæ est qualitas substantiæ accessoria, eaque multiplex, complectitur enim varios actus & habitus, tum intellectus, tum voluntatis. Intellectus enim debet esse illustratus fide vel lumine gloriæ: voluntas charitate, religione, & aliis virtutibus supernaturalibus charitati subseruentibus. Quamuis enim ipsa propriè & formaliter in charitate consistat, tamen requirit multa alia, vel vt præuia, vel vt subseruientia.

Tertiò, Sanctitas Dei est omnino infinita & intensiuè & extensiuè: tantum enim se amat Deus, quantum est amabilis; tantaque est puritas in amore, quanta est in perfectione essentiæ. Extendit etiam se ad infinita, nimirum ad omnia quæ cernit in sua essentia; illa enim omnia placent ipsi propter semetipsum & gloriam suam. Creaturæ autem sanctitas vtroque modo est finita & limitata: ne-

que enim tam ardentem amare Deum potest quam ipse dignus est, neque ea affirmatione qua dignus est, neque ad infinita distincte se potest extendere, ea ad ipsius gloriam referendo.

Quartò, Hinc fit ut sanctitas Dei neque crescere possit unquam, nec minui. Non crescere, quia est vniuersitas & plenitudo sanctitatis infinita. Non minui, quia est essentialis. Creaturæ verò sanctitas potest crescere sine termino, & potest minui vsque ad nihilum: nempe si naturam rerum spectes, & nisi Deus terminos præfixisset.

Quintò, Sanctitas Dei est superior omni sanctitate & puritate intelligibili, & in ipso præexistit & superexistit ab æterno ipsa sanctitatis ratio & plenitudo superessentialiter, ad eò ut sanctitas creaturæ ad illam puritatem comparata, sit instar nihili, & veluti impuritas quædam. Simili modo tota potentia, sapientia, pulchritudo, excellentia totius creaturæ ad diuinam potentiam, sapientiam, pulchritudinem, excellentiam collata, est instar nihili. vnde Theologi docent, totum vniuersum vnà cum Deo sumptum, non esse quid præstantius Deo solo; tum quia non addit aliquid notabile Deo, sicut vna arenula non addit aliquid notabile immensitati Terræ; tum quia etsi semel productum sit, adhuc continetur in Deo eminenter & idem numero: vnde nihil addit quod in Deo non sit excellentiori modo. Hinc Dominus Matth. 19. *Quid me interrogas de bono? vnus est bonus, Deus.* & Ecclesia in Hymno Angelico, *Tu solus sanctus, tu solus Dominus:* quia in ipso solo vniuersitas boni, & sanctitatis, & dominij; & quidquid extra illum reperitur boni, aut sanctitatis, aut dominij, id totum est instar nihili, comparatione eius quod est in Deo, utpote infinite ab excellentia illa deficiens.

Sextò, Sanctitas Dei est causa efficiens, & conseruans, & exemplaris, & formalis seu specificans, & finalis omnis sanctitatis creaturæ, ut antè ostensum est.

CAPVT III.

Tria Consectaria dictorum de Sanctitate.

Ex his quæ dicta sunt patet Primò, Quanta puritate animi, reuerentia, & attentione illum colere debeamus. Cùm enim sit ipsa puritas & sanctitas, in suis cultoribus summam puritatem requirit,